

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 6013201402
Dátum vydania rozhodnutia: 31.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6013201402.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Priellovej a JUDr. Viery Pepelovej v spore žalobkyne: Ing. Evy Chromčikovej, so sídlom Trhová 1, Zvolen, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo so sídlom v Bušinciach „v likvidácii“, so sídlom Bušince 991 22, IČO: 00 208 574, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Háberovou, so sídlom Trhová 1, Zvolen proti žalovanému: N. V. H., so sídlom D. U. XXX/XXX, D. Y., zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Veseľým, so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš, o náhradu škody vo výške 106.774,39 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2019, č. k. 49Cbi/8/2013-122, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2019, č. k. 49Cbi/8/2013-122, v znení opravného uznesenia z 21. januára 2020, č. k. 49Cbi/8/2013-168 vo vyhovujúcom a zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 2. júla 2019, č. k. 49Cbi/8/2013-122 v spojení s opravným uznesením z 21. januára 2020, č. k. 49Cbi/8/2013-168, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu 105.485,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105.485,51 Eur od 28.8.2013 do zaplatenia. Druhým výrokom konanie o zaplatenie sumy 1.288,88 Eur s príslušenstvom zastavil, tretím výrokom žalobu vo zvyšku žalovaných úrokov z omeškania zamietol a štvrtým výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému ako bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo so sídlom v Bušinciach „v likvidácii“ zaplatenia sumy 106.774,39 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej porušením povinnosti žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou s poukazom na ustanovenie § 415, § 420 ods. 1 a § 422

ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i ustanovenie § 8 ods. 2 a 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Žalovaný bez vedomia konkurzného súdu a veriteľského výboru a finančné prostriedky uložené na konkurznom účte v rozsahu 49.790,88 Eur, ktoré mali slúžiť na uspokojenie konkurzných veriteľov, vložil na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a. s. Bratislava na nákup zmenky vystaviteľa CI Holding a. s., z ktorej však neboli vrátené späť na konkurzný účet z dôvodu insolventnosti tejto obchodnej spoločnosti. Okrem uvedenej čiastky podľa žalobkyne chýbali na konkurznom účte aj ďalšie finančné prostriedky, pričom poukázala na uznesenie č. k. 36-24K/90/95-775 zo dňa 13. apríla 2010, právoplatné dňa 18. mája 2010, ktorým bola schválená suma určená na uspokojenie veriteľov vo výške 106.774,39 Eur. Žalovaný napriek opakovaným výzvam žalobkyne neodovzdal žalobkyni žiadne doklady týkajúce sa konkurzného konania a ani účtovné doklady, z ktorých by bolo zrejmé, kde sa nachádzajú zvyšné peňažné prostriedky patriace do konkurznej podstaty úpadcu v sume 56.983,51 Eur.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobkyňa si v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 49.790,88 Eur, čo predstavuje finančné prostriedky investované žalovaným na nákup zmenky vystaviteľa CI Holding a. s., čím došlo k riadnemu uplatneniu nároku čo do dôvodu a výšky proti konkrétnej osobe v trestnom konaní. Aj v tomto konaní sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému náhrady škody vo výške 49.790,88 Eur, čím podľa žalovaného došlo ku kolízii uplatňovania toho istého nároku v dvoch samostatných konaniach. Žalovaný ďalej tvrdil, že nie je možné hovoriť o vzniku škody, potom, čo sa CI Holding a. s. stala insolventnou a bol na túto spoločnosť vyhlásený konkurz, urobil všetko pre to, aby pohľadávku prihlásil a uznal, pričom pohľadávka žalobkyne je v konkurznom konaní na majetok spoločnosti CI Holding a. s. riadne zistená a v prípade, že dôjde k navráteniu majetku do tejto spoločnosti, budú všetci poškodení v plnom rozsahu uspokojení. Keďže konkurzné konanie na spoločnosť CI Holding a. s. nebolo ukončené, nemožno hovoriť o vzniku škody. Zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania majúc za to, že nárok je premlčaný, a preto ho nemožno priznať.

4. Na základe vykonaného dokazovania krajský súd dospel k záveru, že podľa uznesenia o schválení konečnej správy mala byť v konkurznej podstate na rozdelenie pre veriteľov k dispozícii suma 106.774,39 Eur, ktorá sa tam však nenachádzala. Žalovaný ako správca konkurznej podstaty investoval časť finančných prostriedkov získaných zo speňaženia majetku úpadcu do nákupu zmienek vystavených spoločnosťou CI Holding a.s. za sumu 49.790,88 Eur, pričom táto zmenka vyplatená nebola z dôvodu insolventnosti spoločnosti CI Holding a.s. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že hoci zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní neupravoval bližšie spôsob nakladania správcu s finančnými prostriedkami, z citovaného zákona vyplývala správcovi konkurznej podstaty povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, čo znamená, že správca zabezpečí, aby výťažok zo speňaženia majetku úpadcu bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Zákon výslovne správcovi konkurznej podstaty nezakazuje investovať do zmenkových obchodov, čo však neznamená, že je na takúto činnosť oprávnený. Poskytovanie prostriedkov do podnikania iným subjektom, ako aj nákup cenných papierov v sebe objektívne zahŕňajú riziko, že dlžník poskytnuté prostriedky nevráti. Podľa názoru súdu išlo v prípade zmenkových obchodov o rizikový obchod. Zároveň správca neinformoval konkurzný súd a ani veriteľský výbor, že investoval časť sumy určenej na rozdelenie pre veriteľov do zmenkových obchodov. V dôsledku tohto konania žalovaného sa majetok úpadcu znížil o sumu 49.790,88 Eur. Vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky spoločnosť CI Holding a.s. bolo zrejmé, že vystaviteľ zmenky je platobne neschopný, a bez ohľadu na to, že správca úpadcu CI Holding a.s. považoval zmenku za zistenú, nedošlo k žiadnemu plneniu do konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že uvedeným konaním vznikla škoda. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti žalovaného vyplývala z toho, že ku škode došlo v dôsledku neodborného konania žalovaného. V tejto súvislosti súd poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6. decembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4Tpo/35/2018 zo dňa 18. októbra 2018, a ktorým bol žalovaný v bode 3/ uznaný vinným, že v čase od 14. februára 2005 do 14. októbra 2009 ako správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Bušince „v likvidácii“ aj napriek tomu, že bol podľa § 8 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní povinný postupovať pri výkone svojej funkcie s

odbornou starostlivosťou neoprávnene investoval a bez súhlasu súdu vložil finančné prostriedky úpadcu získané zo speňaženia podstaty určené na uspokojenie veriteľov, na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a.s., čím z nedbanlivosti porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť a povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu spravovať cudzí majetok, čím spáchal prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona a spôsobil škodu vo výške 49 790,88 Eur.

5. Vykonaným dokazovaním bolo tiež zistené, že v období, keď bol žalovaný zbavený funkcie správcu, neodovzdal novému správcovi doklady súvisiace s konkurzom a ani žiadnu finančnú hotovosť, pričom v konkurznej podstate mala byť k dispozícii minimálne suma 106.774,39 Eur, ktorá bola schválená na rozdelenie pre veriteľov. Žalovaný opakovane porušil povinnosť predložiť konkurznému súdu návrh na rozvrh výťažku, taktiež nepodal správu o stave peňažných prostriedkov v konkurznej podstate, čím došlo k zníženiu majetku konkurznej podstaty úpadcu aj v rozsahu prevyšujúcom sumu 49.790,88 Eur. Podľa názoru krajského súdu žalovaný zodpovedá aj za túto škodu, nevedel vysvetliť dôvod, pre ktorý sa finančné prostriedky v tomto rozsahu v konkurznej podstate nenachádzali. Žalovaný v konaní nepreukázal, že k strate vyššie uvedených finančných prostriedkov z konkurznej podstaty úpadcu došlo na základe takých skutočností, ktoré by vylučovali jeho zodpovednosť ako správcu konkurznej podstaty. Opakovane v konaní predniesol, že si už uvedené skutočnosti nepamätá.

6. Žalobkyňa nemohla ako novoustanovená správkyňa konkurznej podstaty v konaní pokračovať, nakoľko jej neboli zo strany žalovaného odovzdané žiadne finančné prostriedky. Až následne, po cca dvoch rokoch, žalovaný odovzdal neúplnú časť dokladov, z ktorých žalobkyňa zistila, že na účte v Slovenskej sporiteľni a.s. sa ku dňu 30. apríla 2013 nachádzala suma 1.288,88 Eur. Z tohto dôvodu žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 27. mája 2019 zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie 1.288,88 Eur a navrhla, aby súd konanie v tejto časti zastavil. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil a súd konanie v tejto časti zastavil.

7. K námietke litispendencie vznesenej žalovaným krajský súd uviedol, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6. decembra 2017 bola žalobkyňa v trestnom konaní s nárokom na náhradu škody odkázaná na občiansko-právne konanie, súd v trestnom konaní teda o náhrade škody nerozhodoval. K námietke premlčania súd uviedol, že nárok žalobkyne nepovažuje za premlčaný, nakoľko žalobkyňa bola do funkcie správcu právoplatne ustanovená dňom 14. mája 2013, kedy najskôr mohla získať vedomosti o vzniknutej škode a o zodpovednosti žalovaného za túto škodu a žalobu podala dňa 28. augusta 2013. Právo na náhradu škody sa preto nepremĺčalo ani v 2-ročnej subjektívnej a ani v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote. K námietkam žalovaného, že v tomto prípade nemožno hovoriť ešte o vzniku škody, pretože konkurzné konanie na spoločnosť CI Holding a. s. ešte nebolo skončené, pohľadávka úpadcu prihlásená v sume 49.790,88 Eur bola v konkurze vedenom na CI Holding a. s. zistená a v prípade, že dôjde k navráteniu majetku do spoločnosti CI Holding a. s. budú všetci poškodení uspokojení krajský súd uviedol, že posledná zmenka vystavená spoločnosťou CI Holding a. s. mala byť splatná dňa 31. decembra 2009, zmenka však splatená nebola. Konkurz na spoločnosť CI Holding a. s. bol vyhlásený uznesením súdu zo dňa 28. mája 2012, a hoci uplynuli viac ako dva roky, žalovaný finančný obnos investovaný do tohto zmenkového obchodu nezískal a rovnako ho nezískal ani po vyhlásení konkurzu.

8. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatneným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že žalovaného vyzvala na náhradu škody v uplatnenej výške skôr, ako bola podaná žaloba na súd, preto úroky z omeškania priznal od 28. augusta 2013. Žalobkyňa žiadala priznať úroky z omeškania vo výške 9 % ročne, súd však vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a úroky z omeškania priznal vo výške 5,5 % ročne a vo zvyšku uplatnený nárok na úroky z omeškania zamietol.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p., keď vychádzal zo záveru, že žalobca bol v prevažnej časti uplatneného nároku úspešný, žalovaný bol úspešný v nepatrnom rozsahu úrokov z omeškania a sumy 1.288,88 Eur, preto priznal žalobcovi nárok

na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 20. augusta 2019 majúc za to, že v danom prípade sú splnené všetky dôvody na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), e), f) a h) C. s. p. a s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 C. s. p. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne s poukazom na ustanovenie § 391 ods. 1 C. s. p. konanie zastavil a zároveň priznal žalovanému náhradu trov konania.

11. Žalovaný (ďalej aj ako „odvolateľ“) uviedol, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica bol rozhodnutím sp. zn. 5T/7/2013 zo 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 zo dňa 18. októbra 2018 uznaný vinným z pokračujúceho prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, v ktorom konaní bola uplatnená náhrada škody voči žalovanému. Z tohto dôvodu žalovaný namietal, že je daná prekážka litispendencie, t. j. prekážka skôr začatého konania. Aj napriek tomu, že odvolateľ túto skutočnosť namietal v konaní pred súdom prvej inštancie, podľa jeho názoru krajský súd neodôvodnil, prečo nie je litispendencia daná, hoci riadne odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces.

12. Odvolateľ ďalej uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný zjavne predčasne a zakladá sa na nesprávnom právnom posúdení nároku. Mal za to, že v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 105.485,51 Eur s príslušenstvom, nie je vôbec jasné, z čoho daná suma pozostáva, akým spôsobom k nej žalobca dospel a s čím sa vlastne súd stotožnil, ak túto sumu akceptoval ako dôvodnú. Okresný súd mal skúmať, či sú u žalovaného splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie, čo však podľa vyjadrenia odvolateľa neurobil. Odvolateľ tvrdil, že krajský súd pri určení porušenia právnej povinnosti žalovaného ako správcu konkurznej podstaty vychádzal len z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 zo dňa 18. októbra 2018, nevzal pritom na zreteľ ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb, ktoré predpokladá povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Uvedená povinnosť však nie je explicitne vyjadrená vo forme normatívneho príkazu či zákazu a z tohto dôvodu sa odvolateľ domnieval, že neporušil žiadnu právnu povinnosť vyplývajúcu z predmetného zákona a ani mu uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok.

13. V podanom odvolaní žalovaný tiež poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premĺčania, avšak súd na námietku neprihliadol. Odvolateľ však neuviedol, ktorým okamihom podľa neho mala premĺčacia doba začať plynúť, kedy uplynula a prečo je ním podaná námietka premĺčania dôvodná. Citoval len ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a § 112 a odkázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, konkrétne R 38/75.

14. Záverom v odvolaní žalovaný poukázal na porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pretože odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nezodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 C. s. p. a právu účastníkov na ochranu a spravodlivé súdne konanie.

15. Žalobkyňa sa podaním doručeným Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 18. septembra 2019 vyjadrila k odvolaniu žalovaného. K prekážke litispendencie uviedla, že predmetom trestného konania na Okresnom súde v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 bolo len konanie bývalého správcu konkurznej podstaty, ktoré súviselo s vložením finančných prostriedkov z konkurznej podstaty vo výške 49.790,88 Eur do nebankovej spoločnosti CI Holding a. s., ktoré neboli vrátené na konkurzný účet. Predmetom konania civilného súdu sp. zn. 49Cbi/8/2013 bol súčasne aj nárok uplatnený voči žalovanému v trestnom konaní. Súd v trestnom konaní svojím rozhodnutím odkázal poškodených, teda aj žalobkyňu, na civilné konanie, a z tohto dôvodu mala za to, že postup súdu bol správny a zákonný. K námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobkyňa uviedla, že sám žalovaný predložil v

konkurznom konaní úpadcu Poľnohospodárske družstvo so sídlom v Bušinciach „v likvidácii“ konečnú správu, ktorá bola súdom schválená a určil v nej na uspokojenie veriteľov sumu 106.774,39 Eur, pričom sa tieto finančné prostriedky v konkurznej podstate nenachádzali. Žalobkyňa opakovane vyzývala žalovaného na predloženie dokladov, z ktorých by bolo zrejmé, kde sa finančné prostriedky v sume 56.983,51 Eur nachádzajú, avšak márne. Taktiež nesúhlasila s vyjadrením žalovaného, že finančné prostriedky v sume 49.790,88 Eur vložené do spoločnosti CI Holding a. s. budú vymožené v rámci uspokojenia veriteľov v konkurznom konaní, nakoľko správca tejto spoločnosti vo viacerých konaniach v súvislosti s možnosťou uspokojenia veriteľov uviedol, že ich uspokojenie bude závisieť od výsledku množstva súdnych sporov a konaní z titulu prinavrátenia majetku do spoločnosti CI Holding a. s. Záverom uviedla, že súd sa dostatočne vysporiadal aj s námietkou premlčania vznesenou žalovaným, rozhodol dôvodne a svoje rozhodnutie právne odôvodnil, preto bolo odvolanie žalovaného nedôvodné.

16. K vyjadreniu žalobkyne sa podaním doručeným súdu elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 23. septembra 2019 vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobkyňa len zhrnula jeho odvolacie dôvody, pričom pri každom z nich vyslovila svoj nesúhlas s uvedenými odvolacími dôvodmi a vyslovila, že jeho dôvody sú nedôvodné a účelové. Žalovaný však aj naďalej trval na odvolaní a všetkých odvolacích dôvodoch a žiadal, aby bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie.

17. Krajský súd v Banskej Bystrici opravným uznesením č. k. 49Cbi/8/2013-168 zo dňa 21. januára 2020 opravil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49Cbi/8/2013-122 zo dňa 2. júla 2019 v jeho výroku tak, že prvý výrok znie: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 105.485,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105.485,51 Eur od 28. augusta 2013 do zaplatenia.

18. V zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie proti opravnému uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 49Cbi/8/2013-122 zo dňa 2. júla 2019 s odôvodnením, že nemožno súhlasiť s tým, že by chybu výroku rozsudku mohol súd odstrániť postupom podľa § 224 C. s. p., nakoľko nešlo o chybu v písaní a počítaní ako aj iné zrejme nesprávnosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 224 C. s. p. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vo veci samej v bode 63. ani neuviedol, že úroky z omeškania v prospech žalobcu priznal na základe návrhu žalobcu uvedenom v petite žaloby, len odkázal na výrok rozsudku, z ktorého je zrejmé, že súd zaviazal žalovaného k povinnosti žalobcovi zaplatiť istinu 105.485,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % od 28. augusta 2013 do zaplatenia, teda neuviedol, že ide o ročný úrok z omeškania a ani to, že z akej sumy sa predmetné úroky počítajú. Teda uvedený výrok rozsudku nekorešponduje ani so žalobou žalobcu ani s odôvodnením rozsudku.

19. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., účinného od 1. júla 2016 (ďalej aj „Civilný sporový poriadok alebo „CSP?“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

20. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

21. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 C. s. p., po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 C. s. p.) včas (§ 362 ods. 1 veta prvá C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania

dospel k záveru, že odvolanie je z časti dôvodné.

23. Predmetom sporu je žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej žalovaným ako bývalým správcom konkurznej podstaty postupovať pri výkone svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, v dôsledku ktorého konania vznikla škoda na majetku patriacom do konkurznej podstaty, nakoľko po schválení konečnej správy o speňažení majetku zo dňa 13. apríla 2010 a následnom zbavení výkonu funkcie správcu, žalovaný nepredložil žalobkyňi doklady súvisiace s konkurzom a ani finančné prostriedky určené na uspokojenie veriteľov. V podanom odvolaní žalovaný ako prvé namietal, že súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, prečo nie je prekážka litispendencie daná. Mal za to, že s ohľadom na prekážku litispendencie neboli splnené procesné podmienky konania.

24. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5T/7/2013 bola žalobkyňa s nárokom na náhradu škody odkázaná na občiansko-právne konanie, teda súd v trestnom konaní o náhrade škody nerozhodoval.

25. Podľa § 159 C. s. p., začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

26. Podľa § 217 ods. 1 prvá veta citovaného právneho predpisu, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

27. Prekážka prv začatého súdneho konania (litispendencia) vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to zastavením konania. Prekážku prv začatého konania môže zakladať aj uplatnený nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, ak ten istý nárok bol následne uplatnený v občianskom právnom konaní. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá C. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvali. A teda aj okamihom rozhodným pre posúdenie prekážky litispendencie nie je stav v čase zahájenia konania, ale stav v čase vydania rozhodnutia. Z obsahu spisu je nepochybné, že v čase rozhodovania veci súdom prvej inštancie prekážka prv začatého konania (adhézne konanie) už netrvala, pretože táto odpadla právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018, t. j. dňa 18. októbra 2018, pričom rozsudok v tomto konaní bol súdom prvej inštancie vyhlásený dňa 2. júla 2019. Vychádzajúc z uvedeného žalovaný vadu podľa § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p. namieta nedôvodne.

28. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal premlčanie nároku žalobkyne na náhradu škody spôsobenej ním ako správcom konkurznej podstaty v dôsledku porušenia povinnosti správcu postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou a to bez bližšieho zdôvodnenia, len s citáciou právnych predpisov.

29. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že nepovažuje nárok na náhradu škody voči žalovanému za premlčaný. Poukázal na to, že správkyňa konkurznej podstaty bola do funkcie ustanovená dňom 14. mája 2013, kedy najskôr mohla získať vedomosti o vzniknutej škode a o zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu, pričom žalobu podala už 28. augusta 2013. Preto sa právo žalobkyne na náhradu škody nepremlčalo ani v 2-ročnej subjektívnej, ale ani v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote.

30. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá,

nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

31. Podľa § 106 ods. 1 citovaného právneho predpisu, právo na náhradu škody sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

32. Podľa § 106 ods. 2 citovaného právneho predpisu, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

33. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek: 1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčísliť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.

34. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti dospel k záveru, že tieto kritéria pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. napadnutý rozsudok nespĺňa a jeho odôvodnenie nezodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

35. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal kľúčovou otázkou, a to premlčaním prípadnej pohľadávky najmä v súvislosti so začatím plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tiež nepresvedčivé, keď súd konštatoval, že žalobkyňa bola do funkcie správcu konkurznej podstaty právoplatne ustanovená dňa 14. mája 2013, kedy najskôr mohla získať vedomosť o vzniknutej škode a o zodpovednosti žalovaného za škodu a žalobu podala už dňa 28. augusta 2013. Preto sa podľa názoru súdu prvej inštancie právo na náhradu škody žalobkyne nepremľalo v 2-ročnej subjektívnej, ani v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa nedôsledne vysporiadal so zákonom stanovenými prvkami, rozhodujúcimi pre začiatok ich plynutia v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka, t. j. pri objektívnej lehote od počiatku jej behu, od momentu, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Záver súdu prvej inštancie o včasnom uplatnení nároku na náhradu škody nevyznieva presvedčivo, a to aj s ohľadom na to, že žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania nároku uplatneného žalobou, hoci len s odvolaním sa na zákonné ustanovenia a judikatúru. Bolo úlohou súdu prvej inštancie sa s touto námietkou dôsledne zaoberať a rozhodnutie náležite odôvodniť.

36. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd súhlasí s konštatovaním žalovaného, že v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalobou uplatneného nároku, keď konštatoval, že najskôr dňom právoplatnosti uznesenia o ustanovení žalobkyne do funkcie správcu konkurznej podstaty mohla začať plynúť premlčacia lehota bez toho, aby sa dôsledne zaoberal skutočnosťou, kedy sa reálne žalobkyňa o vzniknutej škode dozvedela. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal plynutím objektívnej premlčacej lehoty, resp. okamihom začatia plynutia tejto lehoty, a či z tohto dôvodu bol nárok žalobkyne uplatnený žalobou premlčaný alebo nie.

37. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal nesprávne právne posúdenie nároku žalobkyne majúcej za to, že z odôvodnenia rozsudku nebolo zrejmé, z čoho pozostáva suma 105.485,51 Eur s príslušenstvom. Nakoľko nárok uplatnený žalobkyňou je nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné skúmať, či sú u žalovaného splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Žalovaný mal za to, že neporušil žiadnu právnu povinnosť mu ustanovenú všeobecným záväzným právnym predpisom a ani povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok. Zároveň tvrdil, že nebolo možné hovoriť o vzniku škody, keďže k zníženiu majetku úpadcu nedošlo. Suma vložená do spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava vrátená nebola, ale bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CI Holding a.s., bola uznaná a teda bola považovaná za zistenú. Podľa žalovaného o škode bude možné hovoriť až po tom, keď sa ukončí konkurzné konanie na spoločnosť CI Holding a.s. Bratislava a ustáli sa, ktorý veriteľ a v akom rozsahu bude, resp. nebude uspokojený.

38. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť uvedenú v § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. Správca o zámere vykonať takýto rizikový obchod neinformoval konkurzný súd a ani veriteľský výbor a investoval sumu 49.790,88 Eur. Súd ďalej uviedol, že podľa uznesenia o schválení konečnej správy mala byť v konkurznej podstate na rozdelenie suma 106.774,39 Eur, avšak táto sa tam nenachádzala. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody vyplývala z toho, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s konkurznou podstatou zo strany žalovaného. Pokiaľ by žalovaný neuzavrel zmenkový obchod a neodkúpil opätovne novú zmenku vystaviteľa spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava za sumu 49.790,88 Eur, mohla byť použitá na pomerné uspokojenie veriteľov. Žalovaný nesplnil povinnosť mu vyplývajúcu z právoplatného uznesenia o schválení konečnej správy, nepripravil návrh na rozvrhové uznesenie v súdom stanovených lehotách a žalobkyňa ako novo ustanovená správkyňa tak nemohla v konaní pokračovať. Žalovaný žalobkyňu neodovzdal doklady súvisiace s konkurzom a ani finančnú hotovosť, hoci mala byť v konkurznej podstate suma 106.774,39 Eur, ako to vyplývalo z uznesenia o schválení konečnej správy č. k. 36-24K/90/95-775 zo dňa 13. apríla 2010. Vo vzťahu ku škode prevyšujúcej sumu 49.790,88 Eur (suma 49.790,88 Eur bola predmetom zmenkových obchodov) súd prvej inštancie uviedol, že je nepochybné, že žalovaný za túto škodu zodpovedá, nakoľko nevedel vysvetliť dôvod, pre ktorý sa finančné prostriedky v tomto rozsahu v konkurznej podstate nenachádzali.

39. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

40. Podľa § 421 ods. 3 citovaného právneho predpisu, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

41. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, Správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

42. Podľa § 8 ods. 5 veta posledná citovaného právneho predpisu, zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

43. K predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu patrí a) porušenie právnej povinnosti, b) vznik škody a c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené, aby súd mohol vysloviť záver ohľadom nároku na náhradu škody. Pre zistenie či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce naplnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa však s poukazom na § 421 ods. 3 Občianskeho zákonníka môže zbaviť zodpovednosti za škodu, ak preukáže, že škodu nezavinil.

44. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za dôvodnú. V prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nedôsledne zaoberal skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 uznaný vinným, že v bode 3 v dobe od 14. februára 2005 do 14. októbra 2009 bol ako správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo so sídlom v Bušinciach „v likvidácii“ povinný postupovať podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. s odbornou starostlivosťou, neoprávnené investoval a bez súhlasu súdu vložil na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava finančné prostriedky v sume 49.790,88 Eur, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov, pričom týmto neoprávneným investovaním finančných prostriedkov porušoval všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobil škodu vo výške 49.790,88 Eur čím spáchal prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 trestného zákona.

45. Podľa § 193 C. s. p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

46. Podľa § 238 Trestného zákona, kto z nedbanlivosti inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

47. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23. novembra 2011 vyslovil, že „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie súdu v občianskom súdnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal.“

48. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v danom prípade možno hovoriť o zodpovednosti za škodu žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z citovaného trestného rozsudku, nakoľko objektívnou stránkou trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku je aj porušenie povinnosti správcu konkurznej podstaty postupovať s odbornou starostlivosťou, a to konaním správcu, ktorý neoprávnené investoval finančné prostriedky úpadcu na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava. Následkom takéhoto konania bol vznik škody, preto ak v trestnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný sa dopustil trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku uvedeným konaním, potom záväznosť tohto rozhodnutia pre súdy v civilnom konaní podľa § 193 C. s. p. znamená aj záväznosť v otázke naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, teda existencie protiprávneho konania žalovaného, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. V ďalšom odvolací súd konštatuje, že s poukazom na vyššie

uvedené rozhodnutie tak nemožno hovoriť o predčasnom závere o vzniku škody v danom rozsahu. Zároveň odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie konštatuje, že predmetná zmenka bola vystavená s dátumom splatnosti 31. decembra 2009, avšak z dokazovania vyplynulo, že predmetná čiastka nebola spoločnosťou CI Holding a.s. do konkurznej podstaty vrátená.

49. Odvolací súd však zistil, že súd prvej inštancie nedôsledne posudzoval zodpovednosť za škodu žalovaného v rozsahu nad sumu 49.790,88 Eur, konkrétne sumy 55.694,63 Eur, keď vychádzal len z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý na základe žalovaným podanej správy o speňažení majetku z podstaty, schválil sumu určenú na uspokojenie veriteľov vo výške 106.774,39 Eur. Žalovaný neodovzdal žalobkyni ako novo ustanovenej správkyni konkurznej podstaty doklady súvisiace s konkurzom, ani finančnú hotovosť, a podľa názoru krajského súdu tak porušil povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Zároveň žalovaný nepredložil rozvrhové uznesenie konkurznému súdu aj napriek opakovaným výzvam, nepodal súdu informácie o stave finančných prostriedkov v konkurznej podstate, v dôsledku čoho došlo k zníženiu majetku konkurznej podstaty aj nad sumu prevyšujúcu 49.790,88 Eur. Keďže žalovaný nevedel uviesť dôvod, pre ktorý sa finančné prostriedky v konkurznej podstate nenachádzali, bolo nepochybné, že za túto škodu zodpovedá.

50. Súd prvej inštancie uviedol, ktorým protiprávnym konaním mal žalovaný spôsobiť škodu v rozsahu nad sumu 49.790,88 Eur, avšak pri určení výšky škody vychádzal len z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 36-24K/90/95-775, ktorým súd určil sumu na uspokojenie veriteľov, avšak žiaden z výrokov sa žalovaného žiadnym spôsobom netýka a ani z odôvodnenia uznesenia žiadnym spôsobom nevyplýva, že žalovaný svojím konaním spôsobil škodu v rozsahu sumy 55.694,63 Eur. Súd prvej inštancie nedostatočne skúmal, či škoda v sume 55.694,63 Eur vznikla, keď s ohľadom na určenie výšky škody nevykonal žiadne dokazovanie. V neposlednom rade z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal so vzťahom medzi porušením právnej povinnosti a spôsobením škody, keď následkom porušenia právnej povinnosti musí byť škoda. Táto príčinná súvislosť je jedným z predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Odvolací súd dodáva, že o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. (rozsudok Najvyššieho súdu SR, zo dňa 28. 10. 2010, sp. zn. 3Cdo/130/2010)

51. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa základné kritériá tak ako vyplývajú z ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p.. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal kľúčovou otázkou, a to premlčaním prípadnej pohľadávky najmä v súvislosti so začatím plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty, ako i ohľadne splnenia predpokladov pre priznanie uplatneného práva na náhradu škody. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom, zamietajúcom a vo výroku o trovách konania v znení opravného uznesenia č. k. 49Cbi/8/2013-168 zo dňa 21. januára 2020 podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vyplývajúceho z odôvodnenia tohto rozhodnutia.

52. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.